

9. STUDIJA

SUĐENJE NOVOM STVORENJU

Jehova Veliki Sudac Svemira—Svi Blagoslovi, Povlastice itd., su od Jehove, Kroz Sina—Novo Stvorenje Biti će Suradnicima i Sunasljednicima s Kristom—„Dana Mi Je Sva Vlast Na Nebu i Na Zemlji”—Očeva Presuda Osude Čovječanstva Već Izrečena—Suđenje Tijekom Milenija Jedno Milosrđa i Pomoći—Konačna Izvršna Presuda Biti će Pravda bez Milosrđa—Suđenje Novom Stvorenju Tijekom Evandeoskog Doba—Novo Stvorenje Suđeno Sa Savršenim Zakonom Ljubavi—Nadzor Slavne Glave Nad Tijelom—„Kojim Sudom Sudimo Takvim Će Nam Se Suditi”—Trebali bismo suditi sami sebi ispravno—„Onaj Koji Me Sudi je Gospodin”—Crkva bi trebala suditi neke stvari—„Ako Tvoj Brat Sagriješi Protiv Tebe”—Oprosti Sedamdeset puta sedam puta—Prekršaji Protiv Crkve—Svi se moramo pojaviti pred Kristovom Sudačkom Stolicom.

Već smo vidjeli* da je cijeli svijet čovječanstva bio proglašen nedostojnim vječnog života od strane velikog Vrhovnog Suca, Jehove, kada je Adam, njihov praotac, pao na suđenju. „Zbog toga kao što je po jednom čovjeku grijeh ušao u svijet, i po grijehu [osuda, kazna] smrt, tako je i smrt prešla na sve ljude, jer su svi sagriješili.” (Rim. 5:12) Adamov neuspjeh i osuda na smrt su zapečatili istu kaznu. na svu njegovu djecu. Njegov pad, njegova mana, njegov grijeh, proširili su se na prirodan način, i uz sve veću silu i zamah, na njegovo potomstvo. Već smo vidjeli da je ova presuda na svaki način bila pravedna, i zato neopoziva—da je veliki Sudac Svemira, pravedno odredivši čovjekovu nedostojnost vječnog života, ne bi mogao obrnuti vlastitu kaznu, proglasiti pogrešno da je u pravu, i nedostojni da su dostojni trajnog života. Ali vidjeli smo, također, da je imao

*Svez. 1, Pogl. vii.

suosjećanje prema nama, i da je u svojoj milostivosti imao plan, uokviren prije utemeljenja svijeta, razmišljao te učinio pripremu za otkupljenje cijele rase,* kako bi se dodijelilo drugo suđenje, ili sud svim njenim pripadnicima—pobrinuvši se također da njegov Ljubljani Sin, čije je otkupiteljsko djelo učinilo mogućim sjedinjenje, bi trebao biti Posrednik te nove pripreme za blagoslov i uzdizanje naše rase. Također smo vidjeli da je razdoblje tog suđenja i podizanja poslušnih, Milenijsko Doba, odvojeno kao Sudnji dan svjetu, ili dan suđenja, da se svakom da prilika, ne samo doći do znanja o Gospodinu i u sklad s njim, nego da, osim toga, dokažu odanošću i poslušnošću njihovu dostojnost vječnog života. Mi imamo Apostolove riječi u tom smislu: „jer je odredio dan u kojem će pravedno suditi cijelom svijetu preko čovjeka kojega je odredio za to.” + (Djela 17:31)

Neupitno, sam Jehova je Vrhovni sudac, a njegov Zakon vrhovni standard, prema kojemu se moraju donositi sve odluke glede vječnog života. Tako Apostol ukazuje na „Boga Suca sviju” i ukazuje da je mislio na Oca upućujući u istoj rečenici na Isusa kao na Posrednika. (Heb. 12:23,24) Nadalje on kaže: „Gospodin će suditi svom narodu”, i „Osveta je moja, ja ću se osvetiti, kaže Gospodin.” (Rim 12:19; Heb. 10:30) U ovim citatima iz Starog zavjeta (Psa 50:4; 5. Moj. 32:35,36), Gospodin se odnosi na Jehovu. Nadalje, Apostol kaže: „Bog će po Isusu Kristu suditi ljudske [’svijet’] tajne.” (Rim 2:16; 3:6) Jehova je bio izvorni Zakonodavac i Sudac, i zauvijek će zadržati ovu poziciju i odnos prema svim njegovim stvorenjima. Njegovu čast neće dati drugome. (Iza 42:8) Isto tako ističe nam u Svetom Pismu da je on Pastir svog naroda. „Jehova je pastir moj; ništa mi neće nedostajati.” (Ps. 23:1) Opet on sam sebe opisuje—Otkupiteljem naroda svoga: „I svako će tijelo znati da

*Svez. V.

+Vol. 1, Pogl. viii.

sam ja GOSPOD, tvoj Spasitelj i tvoj Otkupitelj, Silnik Jakovljevi.” (Iza 49:26) U najvišem smislu riječi sam Jehova je središte cijelog plana spasenja i svakog njegovog obilježja; i bilo koji drugi pogled na stvar je neispravan.

Međutim, kao što je bilo po volji Ocu da stvori sve stvari kroz Sina (Ivan 1:1)—tako mu je u svim stvarima bilo po volji uzdići Gospodina našeg Isusa kao svoj počasni instrument. Sa ovog stanovišta vidimo da sav blagoslov, sva vlast, sve povlastice, proizlaze od Oca i preko Sina, i da Novo Stvorenje, povezano sa Sinom, je tako učinjeno slugama i sunasljednicima milosti Božje.

U tako potpunom smislu nebeski Otac „počiva od vlastitog djela,” i koristi Sina kao njegova počašćena zastupnika, da naš dragi Otkupitelj može reći: „Jer Otac ne sudi nikome, nego je sav sud povjerio Sinu.” (Ivan 5:22) Naš Gospodin je izrekao ove riječi prije nego je završio djelo koje mu je Otac dao učiniti na Kalvariji, ali je govorio sa stajališta tog dovršenog djela; jer, kao što smo već vidjeli, njegovo vlastito testiranje što se tiče njegove prikladnosti za djelo koje je Otac imao namjere dati mu trebalo je biti utvrđeno njegovom vjernošću čak i do smrti. Tako on ne samo da je pokazao svoju dostojnost da bude vjerni i milosrdni Prvosvećenik, nego je vlastitom krvlju osigurao Novi Savez u korist čovječanstva, i otvorio novi način života, te dobio „ključeve smrti i groba”—pravo reći zatvorenicima u velikoj zatvorskoj kući smrti, „Izađite”, i pravo blagosloviti i uzdići toliko njih koliko će ih poslušno čuti njegov glas. Strogo govoreći, to je bilo od trenutka uskrsnuća našeg Gospodina da je Otac predao sav *sud* Sinu, i onda je izjavio: „Sva vlast [autoritet] na nebu i na zemlji mi se daje” (Mat. 28:18), i njegovo prvo izvršavanje ovog autoriteta bilo je zadužiti njegove apostole kao njegove predstavnike, da počnu djelo sakupljanja članova razreda Nevjeste, Crkve, *Ekklesije*, njegovih sučlanova Novog Stvorenja.

Očev *sud* glede čovječanstva već je bio izražen, i osudio je sve; i svako daljnje suđenje s njegove strane, prema zakonima apsolutne pravednosti, ne bi moglo biti od posebne dobiti ni za koga od osuđene rase—budući su svi „sagriješili i lišeni su slave Božje.” „Nema pravednoga, nema niti jednoga”; i božanski standard ne prihvaća ništa manje od apsolutne ispravnosti—savršenstva. Božanska priprema, prema tome, je bila da je naš Gospodin Isus trebao biti posrednik, onaj koji ide između, onaj koji bi trebao zadovoljiti pravdu i zastupati palu rasu, i onaj na kojeg bi Očeva pravda gledala kao predstavnika čovjeka i koji bi bio odgovoran za rasu. Isus će zauzimati ovaj posrednički odnos između Boga i ljudi sve dok ne bude ostvario u potpunosti planirano djelo—dok on ne bude vratio u puni sklad s Bogom svako stvorenje koje će, dovedeno do znanja o svom Stvoritelju i njegovim pravednim zakonima, željeti biti i činiti ono što je u potpunom skladu s time. Više od toga, njegova „sva prosudba” će uključivati izvršenje njegovih nalaza, jer on neće samo nagraditi poslušne, nego će „uništiti one koji su iskvarili zemlju”—uništiti će namjerne grešnike, uništiti između ljudi one koji neće slušati njegov glas, njegovu zapovijed, njegove upute, obarajući sav grijeh i svu neposlušnost, uključujući i posljednjeg neprijatelja—smrt. 1 Kor. 15:25-28; Otkr. 11:18; 2 Sol. 2:8; Heb. 2:14

Ovo suđenje će dijelom biti kao Posrednika tijekom Milenija—dozvoljavajući nesavršenosti čovječanstva, i kažnjavajući i nagrađujući korektivno—i djelom kao Jehovin vikar, ili predstavnik, na kraju Milenija—dajući vječne nagrade vječnog života onima koji su proglašeni dostojnima i vječnog uništenja onima koji su pronađeni nedostojnima. I ova posljednja izvršna presuda će biti u skladu s pravdom bez milosti—budući su odgovarajuće koristi i svrhe milosrđa bili ispunjeni kroz njegovu Milenijsku vladavinu, u kojoj će se pružiti milosrđe i pomoć svakom članu rase od strane njihovog Otkupitelja. I Kristovo tijelo, Crkva, bit će povezano s njim u svim različitim

obilježjima blagoslivljanja, suđenja, vladanja, ispravljanja, itd., Milenijskog doba suosjećanja i pomoći—i, moguće, također u izricanju i nanošenju konačnih nagrada i kazni.

Prije nego što nastavimo zapažati osobito *sud* ili probu Novog Stvorenja tijekom Evanđeoskog doba, prije Milenijskog kraljevstva, trebali bismo duboko utisnuti u naše umove činjenicu da su svi ovi postupci, *presude*, itd., od Oca, iako kroz Sina i kroz Crkvu; baš kao što također čitamo što se tiče uskrsnuća mrtvih, da je Bog podignuo od mrtvih našeg Gospodina Isus svojom snagom, i da će on nas također podignuti; za koju izjavu razumijemo da je u potpunom skladu s izjavom našeg Gospodina: „Podići ću ga u posljednji dan.” „Doći ću opet, i primiti vas k sebi.” „Ja sam uskrsnuće i život.” 1 Kor. 6:14; Ivan 6,39; 14:3; 11:25

Suđenje ili proba Novog Stvorenja mora se desiti tijekom ovog Evanđeoskog doba, prije nego će Milenij biti u potpunosti uveden; jer Novo Stvorenje, Glava i tijelo, je ono koje će raditi djelo Milenijskog doba. U skladu s tim Gospodin izjavljuje da mi „nećemo doći na sud [*krisis*, sud] sa svijetom [nećemo imati udjela u Milenijskom danu suđenja ili probe svijeta], nego smo [već] prešli iz smrti u život [ispred svijeta]”, opravdani vjerom i poslušnošću kao članovi njegovog tijela. (Ivan 5:24) Dakle, onda, sadašnje vrijeme, sadašnji život, je svakom od posvećenih njegov sudnji dan, njegov dan suđenja, njegov dan testiranja—kako bi se utvrdilo hoće li ili neće biti računat dostojan života pod uvjetima svog poziva i posvete. Apostolove riječi slažu se s ovim: „Sud [*krima*, konačna odluka] mora početi s Božjom kućom. (1. Pet. 4:17) Kao što apostol sugerira, to daje Novom Stvorenju uzvišenu ideju o božanskim zahtjevima ili uvjetima za vječni život, kada uzmu u obzir da oni koji su napustili grijeh i koji su usmjerili svoje srce da upoznaju i da vrše božansku volju moraju proći kroz vrijeme kušnje da ih se ispita i usavrši karakter u njima—takav kakvog Gospodin može odobriti.

Tko je sudac Novom Stvorenju? I što je Zakon ili standard po kojem se sudi?

Odgovaramo da nam sudi savršen zakon ljubavi našeg Nebeskog Oca—da smo bili opravdani od njega („Bog je taj koji opravdava”), i da smo mi naše zavjete posvećenja dali njemu, i da je cijelo Novo Stvorenje, Glava kao i pod-članovi, odgovorni Ocu, kao „Bogu, sudiji sviju.” Ali to ne mijenja ili ometa ono što smo već vidjeli glede Očeve metode bavljenja s nama. Kada se bavi nama i dozvoljava nam da se približimo prijestolju njegove nebeske milosti, to je jer nas je učinio prihvatljivima u Ljubljenome—u našem Gospodinu i Glavi, pod čijim pokrivalom pravednosti, samo, mi možemo prići Ocu ili imati njegovu naklonost. Ipak sva moć, sve ovlasti, je dodijeljena Sinu, kao Očevom zastupniku i predstavniku, i stoga mi vidimo, da iako baveći se izravno s Ocem, on nam daje audijenciju jedino preko našeg odvjetnika—baš kao što na zemaljskom sudu odvjetnik zastupa svog klijenta. Svijet neće imati pristup ka, ili izravno postupanje s, Ocem preko odvjetnika tijekom Milenijskog doba, nego će se, naprotiv, izravno baviti Kristom sve do njegovog kraja, kada će usavršeni biti predstavljeni Ocu.

Novo Stvorenje je svo začeto od Oca—njegova djeca, a ne Kristova djeca; i Otac je taj koji kori svakog sina kojeg prima. Također Očevo prijestolje milosti je ono na koje smo posebno upućeni moliti se—put koji nam je otvorio Isus naš Otkupitelj. Pa ipak, riječi našeg Otkupitelja su istinite u naj apsolutnijem smislu „Nijedan čovjek ne dolazi Ocu, osim kroz mene.” Odnos Gospodina Isusa prema Crkvi je onaj Glave na tijelu, i Glava uzima na znanje i prosuđuje ili određuje u odnosu na sve interese tijela, usmjeravajući njegov tijek, ispravljajući poteškoće, ublažavanje i donošenje opće pomoći i udobnosti, potporu i snagu svakom članu često koristeći ostale članove

tijela kao svoje službenike ili sluge. Međutim budući da je svaka značajka ovog djela obavljena u ime Oca, i prema Očevom vodstvu, ispravno se smatra kao od Oca i preko Sina. 1 Kor. 8:6

U skladu s tim čitamo, također, „Ako li Ocem nazivate onoga koji nepristrano sudi” itd. I opet: „moj Otac je vinogradar. Svaku mladicu na meni koja ne donosi plod uklanja, a svaku koja donosi plod on čisti [obrezuje] da bi donijela više ploda.” (1. Pet. 1:17; Ivan 15:1,2) Ipak, da je zagovaranje našeg Glave u potpunosti prepoznato, te da su te discipline, obrezivanja itd. ostvareni u nama i prema nama preko njega, kao Očevog zastupnika, je očito iz izjave istog Apostola: „Strašna stvar je pasti u ruke živog Boga.” Tako nas uči da nismo u rukama živog Bog izravno, niti izravno pod upravom njegovog nefleksibilnog Zakona. Mi smo u Kristu Isusu, pokriveni njegovom zaslugom, i s nama se bavi kroz njega kao našu Glavu i Gospodara, pod milosrdnim pripremama Abrahamskog saveza, koji je učinjen djelotvornim prema nama, njegovom krvlju.

Nadzor Slavne Glave Nad Tijelom

Mi ne možemo sumnjati u ljubav i brigu naše proslavljene Glavu u odnosu na njegovu Crkvu—„tijelo”, „nevjestu”—čak i ako nam on nije dao izričitu izjavu o toj temi. Međutim u svojoj posljednjoj poruci svojim vjernima, on veoma konkretno pokazuje da je on taj koji sjedi kao onaj koji čisti i pročišćuje Levite u prototipu, uključujući Kraljevsko Svećenstvo. Poslušajte njegove riječi sedmerim crkvama u Maloj Aziji, koje predstavljaju sedam epoha iskustva jedne Crkve:

„Sjeti se stoga odakle si pao i pokaj se...Inače *dolazim* k tebi ubrzo; i maknut ću tvoj svijećnjak.” „Budi vjeran do smrti, i *dat ću* ti vijenac života.” Ali *imam* malo protiv tebe...Pokaj se! Inače *dolazim* ubrzo k tebi i borit ću se s njima mačem svojih usta.” „Onome koji pobjeđuje *dat ću* jesti od mane skrivene.”

„Ali *imam* malo protiv tebe zato što ženi Jezabeli...I *dao sam* joj vremena da se pokaje...Evo, *nju ja bacam*...u nevolju veliku...I *djecu ću* njenu *smrcu* pobiti; i sve će crkve znati *da sam ja onaj* koji istražuje bubrege i srca; i *dat ću svakome od vas* prema vašim djelima...A onome koji pobjeđuje i koji bude do kraja držao djela moja, njemu *ću dati* vlast nad narodima.” „Jer *nisam našao* tvoja djela savršenima pred Bogom...Onaj koji pobjeđuje...njegovo *ime neću izbrisati* iz knjige života.” „Ovo govori onaj koji je svet, onaj koji je istinit, onaj koji ima ključ Davidov, onaj koji otvara i nitko ne zatvara, i zatvara i nitko ne otvara.” „Evo, *dat ću* da oni iz sinagoge Sotonine... učinit ću da oni dođu i iskažu ti štovanje pred nogama i upoznaju da sam te ja ljubio. Budući da si očuvao riječ o mojoj postojanosti, i *ja ću očuvati* tebe od časa iskušenja koji ima doći na sav svijet da se iskušaju oni što prebivaju na zemlji.” „Onoga koji pobjeđuje *učinit ću* stupom u hramu svojega Boga.” „Ovako, budući da si mlak, ni studen ni vruć, *izbljuvat ću* te iz usta svojih.” „Savjetujem ti da kupiš od mene zlata u vatri prokušana da se obogatiš...*Sve one koje ja volim, korim i odgajam kažnjavanjem*. Budi, dakle, revan i pokaj se!” (Otkr. 2 i 3)

Imamo na umu, također, prispodobe našeg Gospodina o Minama i Talentima, u kojima on pokazuje da će na povratku on donijeti nagrade svojim vjernima; „onima koji strpljivom ustrajnošću u dobrim djelima traže slavu, čast, i besmrtnost [on će pružiti] vječni život”—drugima, gnjev u vrijeme gnjeva. Usporedbe izrazito prikazuju raspodjelu tih nagrada njegovim slugama, prema stupnjevima vjernosti, od strane „mladog plemića” nakon što je on bio obdaren sa njegovim kraljevskim ovlastima; i da će se nakon toga pozabaviti sa njegovim neprijateljima. Ipak, Apostol pripisuje i nagrađivanje i kažnjavanje Ocu. Ključ stvari nalazi se u riječima našega Gospodina, „Ja i moj Otac smo jedno”—djelujemo jednoglasno u svakoj stvari.

**“Ne sudite, da ne budete osuđeni!
Jer sudom kojim sudite bit ćete suđeni” (Mat. 7:1,2)**

Nadležni suci Crkve su Otac i Sin—potonji je očev

predstavnik, kojemu je povjeren sav sud. (Ivan 5:22,27) Nova stvorenja nisu kompetentna da budu suci jedni drugih iz dva razloga: (1) Rijetki od njih u potpunosti shvaćaju i cijene božanski Zakon ljubavi koji upravlja svime. (2) Očito malo tko može nepogrešivo čitati vlastita srca; mnogi ili sami sebe prosuđuju preozbiljno ili preblago, i, stoga, trebaju skromno odbiti suditi srce drugoga čiji motivi mogu biti daleko od cijjenjenih. Upravo zbog naše nesposobnosti da sudimo Gospodin—iako nas uvjerava da će to biti jedna od naših budućih funkcija u Kraljevstvu, nakon što se kvalificiramo za sudjelovanje u Prvom uskrsnuću—zabranjuje svo privatno suđenje među njegovim sljedbenicima sada; i prijeti im da ako ustraju u međusobnom osuđivanju da moraju očekivati ništa više milosti i popustljivosti nego što pokazuju drugima. (Mat. 7:2; Luka 6:38) Ista misao se primjenjuje u ogleđnoj molitvi koja nam je dana: „Oprosti nam naše dugove [prijestupe] kao što mi opraštamo našim dužnicima.” (Mat. 6:12)

Ovo nije proizvoljna odluka po kojoj će se Gospodin odnositi nepravedno i neplemenito s nama, ako se mi tako odnosimo prema drugima: naprotiv, uključeno je ispravno načelo. Mi smo „po prirodi djeca gnjeva”, „posude pripremljene za uništenje”; i premda nas Gospodin milosrdno namjerava blagosloviti i osloboditi nas grijeha i slabosti i usavršiti nas preko našeg Otkupitelja, on će to učiniti samo pod uvjetom našeg prihvaćanja njegova Zakona ljubavi i naše sukladnosti u srcu sa istim. On ne namjerava prihvatiti nepreporučene i imati „djecu gnjeva” u svojoj obitelji. Biti prikladni za bilo koje mjesto u Očevoj kući mnogih stanova [nivoa postojanja] (Ivan 14:2) svi moraju prestati biti djeca gnjeva i postati djeca ljubavi—mijenjati se iz slave u slavu Duhom našega Gospodina, duhom Ljubavi. Tko god, dakle, odbije razviti duh ljubavi, i suprotno tome inzistira na nesmiljenom osuđivanju suvjernika, dokazuje da ne raste u znanju i milosti, i da se ne mijenja iz slave u slavu sličnosti Gospodinu u srcu, da nije istinski sljedbenik Gospodina, i, stoga, ne bi trebalo biti milosti

proširene na njega izvan onog što on pravilno koristi u oponašanju svoga Gospodina. Količina njegove sličnosti Gospodinu (u ljubavi) bit će pokazana njegovim milosrđem, i velikodušnošću misli, riječi i djela prema njegovim bližnjima.

Oh, kada bi svi duhom začeti, „Novo Stvorenje,” mogli shvatiti da taj duh suđenja (osuđivanja), Jao! tako čest (doista, gotovo „grijech koji nas lako zapliće” Gospodnjeg naroda) mjeri njihov nedostatak duha Ljubavi—njihov nedostatak Duha Krista—koji, potpuno odsutan, će nam dokazati da „nismo od njegovih.” (Rim. 8:9) Uvjereni smo da što se brže ta činjenica uvidi, tim će brže napredovati velika preobrazba „iz slave u slavu”, tako bitna za naše konačno prihvaćanje kao članova Novog Stvorenja.

Ali malo ih od Gospodinovog naroda shvaća da u kojoj mjeri oni sude drugima, i to s grubošću koja, ako bi se primijenila od Gospodina na njih, sigurno bi im zabranila Kraljevstvo. Mogli bi smo se stoga bojati da bi, pod darežljivim obećanjem našeg Gospodina da će nam se suditi blago kao što mi sudimo drugima, tendencija bila previše dobronamjernosti, previše mnogo milosti, i da „ne smišljanje zla” može biti nošeno do krajnosti. Ali ne! Sve sile naše pale prirode su čvrsto postavljene u suprotnom smjeru. Više je od osamnaest stoljeća otkako je naš Gospodin dao ovu velikodušnu sugestiju suditi nam blago onoliko koliko ćemo mi suditi drugima, a ipak, kako malo tko bi mogao tražiti puno milosti pod tim obećanjem! Bit će isplativo za nas da ispitamo našu sklonost osuđivati druge. Učinimo to, uz molitvu.

Pali ili tjelesni um je sebičan; i u onoj mjeri u kojoj je *za* sebe utoliko je *protiv* drugih—sklon priznati ili izgovoriti sebe i neodobravanju i osuđivanju drugih. To je tako temeljito urođeno kao nesvjesna navika, kao kad trepćemo ili dišemo. Ova navika je izraženija s naprednim obrazovanjem. Um prepoznaje više ideale i standarde i odmah mjeri sve po njima, i, naravno, pronalazi nešto u krivu u svemu. Uživa u pričanju o pogreškama

i slabostima drugih, zanemarujući svoje po istim ili drugim osnovama—i ponekad, čak, licemjerno prokazujući slabosti drugoga u svrhu skrivanja vlastitih ili davanja dojma vrhunskog karaktera duž linije o kojoj je riječ. Takav je zlobni, prezriv stav stare pale prirode. Novi um, začet Duhom Gospodinovim, svetim Duhom Ljubavi, u sukobu je s ovim starim umom sebičnosti od samog početka, pod vodstvom Riječi Gospodnje—pod Zakonom Ljubavi i Zlatnog Pravila i postaje sve više i više takvim kako rastemo u milosti i znanju. Isprva su sva Nova Stvorenja samo „djeca u Kristu” i shvaćaju novi Zakon samo nejasno; ali ako rast nije dostignut i Zakon Ljubavi shvaćen i usklađen s njime, velika nagrada neće biti osvojena.

Zakon ljubavi kaže: Sramota je da se slabosti i nedostatke braće ili drugih treba izložiti pred svijetom; sramota je da sažaljenje i suosjećanje nisu odjednom unaprijed govorili riječ u njihovu obranu, ako je prekasno da se raširi preko njihovih mana plašt ljubavi da ih se sakrije u potpunosti! Kao što je naš plemeniti, brižni Gospodar izjavio jednom prilikom, kada je upitan da osudi grešnika: „Neka koji je bez grijeha među vama prvi baci kamen.” Osoba bez vlastitih slabosti mogla bi biti u određenoj mjeri opravdana za preuzimanje od Gospodina nedozvoljenog položaja izvršitelja pravde—osvećivanja na krivcima, razotkrivajući ih itd.; međutim mi nalazimo da je naš Gospodar, koji je znao da nema grijeha, imao toliko ljubavi u srcu da je bio sklon radije da odobrava i oprašta nego da kažnjava i razotkriva i grdi. I tako će nesumnjivo biti sa svima začetima njegovim Duhom: u onoj mjeri u kojoj rastu u njegovu sličnost oni će biti posljednji koji će moliti za osvetu—posljednji izvršiti kazne jezikom ili na neki drugi način, dok se tako ne zapovjedi od strane Velikog Suca. On nas sada, naprotiv, upućuje: „Ne sudi ništa prije vremena” i izjavljuje: „Osveta je moja.”

Dobro je Apostol opisao duh Ljubavi, govoreći, „Ljubav je dugotrpljiva i ljubazna je”—prema krivcu. „Ljubav ne zavidi” uspjehu drugih, nastoji ne umanjiti njihovu čast niti da ih

povuče iz nje. „Ljubav se ne hvasta sama po sebi, nije napuhana”, i, posljedično, nikada ne traži umanjiti sjaj drugih kako bi ona sjajila kao kontrast. „Ne ponaša se nedolično”, neumjereno. Nema ekstremnih i sebičnih želja i izbjegava ekstremne metode. Ljubav „ne traži svoje”—ne žudi za počastima, bogatstvom ili slavom. drugih, ali uživa vidjeti ih blagoslovljenima i radije bi dodala nego umanjila ove blagoslove. Ljubav „nije lako razdražljiva”, čak i da samo pruži naknadu: imajući na umu sadašnju tjeskobu cijele rase kroz pad, ona je suosjećajna, a ne ljuta. Ljubav „ne smišlja nikakvo zlo”; ona ne samo da neće izmisliti i zamisliti zlo, već je tako sklona dati prednost bilo kakvoj sumnji da je „smišljanje zla” strano za to. (Usporedite 1 Tim. 6:4.) Ljubav se ne „raduje bezakonju, nego se raduje istini [ispravnosti]”: stoga bi bilo zadovoljstvo otkriti i učiniti poznatima plemenite riječi ili djela, ali ne bi uživao u, nego izbjegavao, razotkriti neplemenite riječi ili djela. Ljubav „pokriva sve stvari,” kao sa plaštom suosjećanja—jer ništa i nitko nije savršen, kada bi se u potpunosti pregledalo. Ljubav naslućuje i ima svoj plašt dobronamjernosti uvijek spreman. Ljubav „vjeruje svemu”—nije sklona osporavati tvrdnje o dobroj namjeri, nego ih prihvatiti. Ljubav „nada se svemu,” osporavajući pomisao na potpunu izopačenost što je duže moguće. Ljubav „sve podnosi”; nemoguće je odrediti granicu gdje bi odbila onoga istinski pokajanog. Ljubav „nikada ne zakazuje.” Druge milosti i darovi mogu služiti svrsi i uminuti; ali ljubav je toliko elementarna da, kada je postignuta, ona uvijek može biti naša—tijekom cijele vječnosti. Ljubav je glavna stvar. 1 Kor. 13: 4-13.

Ali ako reći uvredljivu istinu znači kršenje Zakona ljubavi i Zlatnog Pravila, što ćemo reći o još neljubaznijoj, još nemilosrdnijoj, još grešnijoj navici koja je tako česta, ne samo među svjetovnim i nominalnim Kršćanima, nego i među istinskim Kršćanima—ona govoriti o drugima loše stvari za koje nije jasno

poznato da su istina. O sramota! Sramota! neka je bilo kome od Gospodinovog naroda da tako previde Gospodinovu uputu: „Ne govorite zlo ni o kome”; i da bi bilo tko osim samo beba u Kristu i početnika u Zakonu ljubavi trebao tako pogrešno shvatiti njegovu poruku—da bi bilo tko bez najneoborivijeg dokaza na usta dva ili tri svjedoka, i zatim nevoljko, trebao čak vjerovati u zlo o bratu ili bližnjem, mnogo manje ga ponoviti—da ga kleveće na sumnju ili rekla-kazala dokazima!

Trebali Bi Smo Suditi Sebi

„Jer kad bismo sami sebe prosuđivali, ne bismo bili suđeni [ispravljeni, kažnjeni od Gospodina].” 1. Kor. 11:31

Zlatno pravilo bi sigurno riješilo ovaj stav „ogovaranja” drugih i njihovih stvari. Koji klevetnik želi biti oklevetan? Koji ogovarač bi želio da se o njegovim stvarima i poteškoćama i slabostima raspravlja javno ili povjerljivo? „Svijet” nema o čemu drugome razgovarati osim o tračevima i skandalima, ali Novo Stvorenje bi po mogućnosti trebalo biti nijemo sve dok ih ljubav i plan Božji ne opreme s velikom temom o kojoj su anđeli pjevali—„Slava Bogu na visini; na zemlji mir, dobra volja prema ljudima.” Tada će „riječi njihovih usta i razmišljanja njihovih srca” biti prihvatljivi Gospodinu i blagoslov onima s kojima dolaze u kontakt.

Apostol, komentirajući jezik, pokazuje da ovaj mali ud našeg tijela ima veliki utjecaj. Može raspršiti lijepe riječi koje nikada neće umrijeti, ali nastavljaajući dalje blagoslivljati žive i kroz njih još nerođene. Ili „pun smrtonosnog otrova”, može raspršiti otrovne sjemenke misli da ogorči živote nekih, i da zapali i uništi živote drugih. Apostol kaže—„Njime blagoslivljamo [iskazujemo čast] Boga i Oca, njime i proklinjemo ljude...Iz istih usta izlazi blagoslov i prokletstvo. Braćo moja, ne smije to tako biti. Zar izvor iz istog otvora izlijeva slatko i gorko?” (Jakov 3:8-11)

„Iz obilja srca usta govore”; tako da kada tračamo o drugima, „miješamo” se u njihove poslove, to dokazuje da je veliki kutak našeg srca, ako ne i više, prazan što se tiče ljubavi i milosti Božje. Ova misao bi nas trebala odvesti odmah do prijestolja milost i Riječi za ispunjavanje Duhom kao što je Gospodin obećao onima koji gladuju i žedaju za njime. Ako, što je još gore od ogovaranja i miješanja u tuđe stvari, imamo *užitak* u slušanju ili govorenju zla o drugima, stanje srca je još gore: preplavljeno je gorčinom—zavišću, zlobom, mržnjom, sukobima. Za te osobine Apostol izjavljuje da su „djela tijela i đavla”. (Gal. 5:19-21) Bi li to moglo zapanjiti i temeljito probuditi „Novo Stvorenje” na ovu temu; jer ako radite te stvari, vi će te sigurno pasti i neće vam biti odobren takav ulaz u vječno Kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.

Prilagođavanje Kraljevstvu vodi nas u sasvim suprotnom smjeru, kao što apostol Petar izjavljuje: „pridodajte svojoj vjeri krepost, bratoljublje, *ljubav*; jer kad to činite nećete nikada pasti. Jer tako će vam se obilno opremiti ulazak u vječno kraljevstvo.” (2. Pet. 1:5-11) Apostol Jakov je vrlo jasan na tu temu i kaže: „Ako li imate gorcu zavist i svadljivost u svome srcu, ne hvalite se i *ne lažite protiv istine!* Takva mudrost ne silazi odozgo, nego je zemaljska, putena, đavolska.” (Jakov 3:14,15) Tko god ima takav klevetnički i gorki duh ima upravo suprotan duh Duhu Kristovom, Duhu svetom, duhu Ljubavi: neka ne laže bilo sebi bilo drugima—neka se ne slavi u svojoj sramoti—neka tako ne stavlja tamu za svjetlost, sotonin duh za Duh Pomazanika.

Nastavljajući, Apostol objavljuje tajnu zbunjenosti i nemira koji su mučili Gospodinov narod u sve vrijeme, da je u biti u ovom nečistom, samo djelomično posvećenom stanju srca, govoreći: „Jer gdje je zavist i svađa, ondje je nered [nezadovoljstvo, nemir] i svako zlo djelo.” (Jakov 3:16) Ako je tom korovu stare pale prirode dopušteno rasti ne samo da će

biti štetan već će postupno istisnuti se i ubiti sve slatko i lijepo cvijeće i milosti Duha.

Ispravno Prosuđivanje Sebe

Apostol Pavao ukazuje na naš pravilni rast kao Novog Stvorenja i naše pravilno prosuđivanje ili kritiziranje nas samih, govoreći: „Budući dakle da imamo ova obećanja, ljubljani, očistimo sebe od svake prljavštine tijela i duha usavršavajući svetost u strahu Božjem!” (2. Kor. 7:1) „Neka se svaki čovjek ispita”—neka primijeti slabosti i prljavštine svoje pale, tjelesne naravi i nastoji se očistiti, „odlažući” djela „starog čovjeka” i koji se obnavlja, mijenja iz slave u slavu, sve više i više na sliku dragog Božjeg Sina koji je naš uzor, kao i naš Otkupitelj i Gospodin. Ali Apostol Pavao potiče da očistimo ne samo naše tijelo koliko god je to moguće, nego i naše duhove također, ili umove—da novom umu, svetoj rezoluciji, ili volji, bude dana potpuna kontrola, i da se svaku misao dovede u pokornost volji Božjoj kako je izražena i ilustrirana u Kristu.

Uzalud ćemo nastojati očistiti tijelo i zauzdati jezik ako zanemarimo srce, um, duh, u kojem se generiraju misli, koje se samo očituju u prljavštini tijela—riječima i djelima. Samo molitvom i ustrajnošću može ovo čišćenje potrebno za udio u Kraljevstvu biti ostvareno—„usavršavanje svetosti u strahu Gospodinovom.” Nije stvar u tome da se mi možemo nadati da ćemo postići apsolutno čišćenje tijela. To je apsolutno čišćenje volje, srca, duha, koje Gospodin zahtijeva (podrazumijevajući isto tako kao i jednako potpuno čišćenje tijela i jezika koliko to možemo postići). Gdje vidi srce čisto i vjerno njemu i njegov duh i zakon ljubavi on će, u dogledno vrijeme, dati novo tijelo pogodno za to. „Blaženi čisti u *srcu*, jer će Boga gledati!” (Mat. 5:8)

Koliko su ovdje prikladne apostolove riječi (2. Sol. 3:5): „Gospodin neka *upravi vaša srca* k ljubavi Božjoj”—ljubavi

koja je nježna, krotka, strpljiva, dugotrpljiva—koja ne traži više od svog vlastitog, i koja se ne napuhuje, niti zavidi—koja ne misli i ne govori zlo, nego vjeruje i ljubazna je i pažljiva prema Zlatnom Pravilu. Moramo *usmjeriti* svoja srca u tu ljubav, jer kao Novo Stvorenje mi hodamo novim putem—ne po tijelu, nego po Duhu. A sam Gospodin je naš kompetentan vodič i voditelj—iako on može koristiti razne od svojih „udova” kao svoje glasnogovornike. „I uši će tvoje čuti riječ iza tebe [iz prošlosti] kako govori: “To je put, njime hodite.” (Iza. 30:21)

„Ni Ja Sam Sebe Ne Sudim—Onaj Koji Mi Sudi Jest Gospodin”

Postoji nekolicina od Novog Stvorenja—iako nevjerojatno malo—koji izgleda da su skloni da sami sebe nemilosrdno prosuđuju. Ispravno kritiziraju svaku svoju krivnju i slabost i žele se riješiti svake mane; ali neispravno oni zaboravljaju da nas Gospodin ne poznaje i ne sudi nam prema *tijelu*, nego u skladu s *duhom*—namjerom, voljom, željom, trudom. Previše pažnje poklanjaju riječima Farizeja: „Zahvaljujem ti da nisam kao drugi ljudi,” a premalo slušaju nadahnute Riječi Gospodnje, glede osnova njegovog prihvaćanja i vrijednosti dragocjene krvi u čišćenju od svih grijeha.

Takvi trebaju primijeniti na sebe Apostolove riječi: „Ali je za mene nešto najmanje da me sudite vi ili neki ljudski sud. Dapače, ja ni sâm sebe ne sudim. Jer sâm po sebi ništa ne znam [pogrešno kao upravitelj], ali time nisam opravdan, a onaj koji mi sudi [i svima] jest Gospodin. Zato ne sudite ništa prije vremena dok ne dođe Gospodin koji će i na svjetlo iznijeti što je skriveno u tami i očitovati nakane [namjere] srdaca.” (1. Kor. 4:3-5)

Naše povjerenje je u Gospodina, a ne u naše slabo, palo tijelo. Naučili smo o milosti i milosrđu Božjem prema svima koji mu

vjeruju i žele hodati po duhu ljubavi, iako se ne može u potpunosti hodati po njegovim savršenim zahtjevima. Stoga se ne nadamo da ćemo biti savršeni u tijelu, nego savršeni u duhu, u namjeri; i da će naša vjera i revnost (zaslugom našega Otkupitelja) biti računati kao da nadoknađuju naše stvarne mrlje, koje mi mrzimo i borimo se protiv njih. Dok razmatramo stvar, pitamo—Voli li Bog nas koji smo po prirodi bili djeca gnjeva baš i kao i drugi? Je li on za nas, voljan da nam pomogne i da nam zasluge za svaku dobru želju i trud, iako to rezultira djelomičnim ili potpunim neuspjehom? Da, Gospodin odgovara: „Sam Otac vas voli.” Apostol dodaje—Ako nas je Bog toliko volio, dok smo još bili grešnici, da je dao svog Jedinorođenog Sina za naše otkupljenje, „neće li nam On s njim dati sve stvari [potrebne za nas u našoj utrci za nagradu koju postavlja pred nas u Evanđelju]?” Sigurno ako nas je volio, dok smo još bili grešnici, on nas voli još nježnije sada—sada kad nas je usvojio u svoju obitelj, sada kada vidi u našim srcima iskrenu želju da vršimo njegovu volju. Budimo, dakle, od dobre vjere i pristupimo s hrabrošću prijestolju nebeske milosti, da možemo *steći milosrđe i pronaći milost za pomoć* u svakom trenutku potrebe. (Heb. 4:16)

Međutim, potrebna je riječ upozorenja na drugoj strani ovog pitanja. Svi znamo slučajeve u kojima su poniznost i nedostatak pouzdanja te straha i nepovjerenja u Božju milost, dali mjesto suprotnom stanju drske samouvjerenosti i potpune sljepoće na greške i farizejske hvale što si bolji od drugih ljudi. Jao! ovo je najviše žalosno i bojimo se beznadno stanje! Vjera je potrebna, ali to mora biti vjera u Boga, a ne u sebe. Prigoda takvog otklona će se općenito naći u zanemarivanju Zakona ljubavi i Zlatnog Pravila. Izopačenje ljubavi prema Gospodinu, ljubavi prema njegovom milostivom planu, ljubavi prema braći Novog Stvorenja i suosjećajna ljubav prema svijetu čovječanstva je—ljubav prema sebi, samovolja, samo—čast, samo—veličanje. Čuvajmo se ove sporedne staze koja vodi daleko od Gospodina i njegovog Duha i

njegovog Kraljevstva. Iako su vođe posebno izloženi ovoj zamki, drugi su joj također izloženi. Neki vrlo manjkavi u svakoj kvalifikaciji za učitelje počnu tužno „oholiti se po svojoj tjelesnoj pameti”—ponosni, ne znajući ništa, „prepirući se oko riječi od kojih nastaje zavist, svađa, pogrde, zla sumnjičenja...Od takvih se udalji. A pobožnost sa zadovoljstvom jest velik dobitak.” (1 Tim 6:4-6; vidi također 1. Ivan. 3:9,10)

Crkva Bi Trebala Suditi Neke Stvari

Iako pojedinačno ne sudimo, niti osuđujemo, već čekamo Gospodinovo vrijeme za javno očitovanje njegove odluke u odnosu na svakog člana njegovog tijela, „Novog Stvorenja,” ipak, u nekim slučajevima Crkva [skupština—*Ekkesija*] je dužnošću vezana suditi. Na primjer, Apostol spominje slučaj bluda koji je javno priznao počinitelj protiv morala, a poznat je cijeloj Crkvi; on izjavljuje da je družeći se s takvim priznatim sladostrasnikom Crkva pogriješila; i odmah je iskazao njegov apostolski autoritet u izopćenju prijestupnika, odvajajući ga od zajedništva vjernika, figurativno predajući Sotoni, na kažnjavanje, za uništenje njegove tjelesnosti, da bi se duh, novi um, tako u konačnici mogao spasiti, u danu Gospodinovom, u vrijeme obračuna na kraju ovog doba. (1 Kor. 5:5)

Samo sam Gospodin ili jedan od njegovih apostola (posebnih dvanaest, od kojih je Pavao bio posljednji, izabran na Judino mjesto) imali bi ovlasti, pravo, da postupe na izjavljeni način; baš kao što se samo apostol mogao nositi poput Petra sa Ananijom i Safirom. (Djela 5:1-11) Apostol Pavao dalje objašnjava svoje stajalište, govoreći: „Napisao sam vam u poslanici da se ne družite s bludnicima; ali ne općenito [zabranjujući ophođenje] s bludnicima ovoga svijeta, ili s lakomcima, ili s otimačima, ili s idolopoklonicima, jer biste onda trebali izaći iz svijeta.” On bi htio da oni uvide da je jedna stvar imati poslovna ophođenja s neposvećenima i da je

potpuno drugačija stvar priznati takve kao su članove Novog Stvorenja. Snižavanje moralnog standarda ne bi bila dobrota niti prema prijestupniku; više bi mu pomogli da uvidi da ga je njegova nečistoća u potpunosti odvojila od Gospodinovog naroda; i ako je stvarno začet od Duha Božjega on će brže i oštrije ostvariti svoj pravi položaj, naučiti lekciju i pokajati se. Crkva je prakticirala pogrešno dobročinstvo prema prestupniku i time riskirala opću demoralizaciju među svojim članovima, kao i zarazu među svim vjernicima u drugim zajednicama koji mogu saznati za uvjete koji prevladavaju u Korintu.

Apostol ukratko ocrtava dužnost vjernih u takvim slučajevima; i mi parafraziramo njegove riječi na sljedeći način: Ono što sam vam napisao je, da ne biste trebali imati zajedništvo s čovjekom poznatim kao „brat” ako je *bludnik*, ili *pohlepan*, ili *idolopoklonik*, ili *psovač*, ili *pijanica*, ili *iznuđivač*—čak niti da jedete s takvima. Doista, ja ne pokušavam suditi svijetu; ali ja vas potičem da bi ste kao Crkva trebali suditi onima koje prihvaćate kao braću. Bog će suditi onima koji su vani: vaša je dužnost da udaljite iz svoje sredine zle osobe. (1 Kor. 5)

Apostol slijedi ovaj argument kritizirajući činjenicu da je u sporovima između braće postojala sklonost ići na svjetovne sudove za pravdu umjesto da se izdrži nepravdu strpljivo ako je to bilo za izdržati, ili, ako je nepodnošljivo, uzeti pred Crkvu kao sud u posljednjem slučaju. Apostol potiče da, ako Bog bira Crkvu da bude budući sudac svijeta, njeni članovi svakako ne bi trebali biti ništa manje pošteni i časni i pravedni u svojim odlukama od svijeta, čak i sada. Najmanje cijenjeni u Crkvi trebali bi biti pouzdani u takvim pitanjima. Nema li u vašoj sredini i jedan čijoj mudrosti i integritetu svi mogu bezuvjetno vjerovati, i čijoj bi se odluci učesnici u raspravi poklonili?

„Zašto radije ne pretrpите nepravdu?” Zašto ne pretrpите nepravdu, ako odluku smatrate nepravednom?—zašto ne pretrpjeti gubitak, a ne produljivati svađe ili pribjeći javnim sudovima s međusobnim optužbama? Ne, kaže Apostol, ja

shvaćam da vi ne samo da ne želite trpjeti nepravdu radi mira i sklada u tijelu Kristovom, nego što je još gore od toga: ima ih među vama spremnih učiniti krivo i prevariti—čak i svoju braću. Ne težite li vi kao Gospodinova Crkva postići Kraljevstvo? I „Ne znate li da nepravdednici neće baštiniti kraljevstva Božjega? Ne zavaravajte se! Ni *bludnici*, ni *idolopoklonici*, ni *preljubnici*, ni *mekoputnici*, ni *oni što se oskvrnjuju s muškarcima*, ni *lopovi*, ni *lakomci*, ni *pijanci*, ni *psovači*, ni *otimači* neće baštiniti kraljevstvo Božje. I neki od vas su bili takvi. Ali ste se oprali, ali ste se posvetili, ali ste se opravdali u imenu Gospodina Isusa i po Duhu našega Boga.” (1. Kor. 6:1-11)

Ova izjava o prijestupima koji bi zabranili Kraljevstvo treba biti vodič glede prijestupa koji bi trebali zabraniti zajedništvo sa Crkvom. U odnosu na sve ove stvari, dakle, primjenjuju se riječi—”uklonite tu opaku osobu od sebe samih,” tko god on bio, koji je kriv za bilo koji od ovih prekršaja.

„Ako Tvoj Brat Pogriješi Protiv Tebe”

Ali nije li to u sukobu sa zapovijedi našeg Gospodina, „Ne sudite da ne bude osuđeni?” Ne moramo li prvo suditi prijestupniku individualno, a zatim razgovarati, ili tračati, o njegovim zlim djelima, ili „zlo govoriti” što se njega tiče, tako da cijela Crkva može znati i odbaciti prijestupnika?

Nipošto: božanska je priprema u potpunosti u skladu sama sa sobom kad ju se pravilno shvati. Ako A i B imaju razlike, i A *vjeruje* da je prevaren od strane B, on ne smije suditi B u smislu da ga osudi. On može samo reći: „Postoji razlika između nas i siguran sam da sam u pravu; iako se B može osjećati jednako uvjerenom da je u pravu i da mi nije naudio.” A ne može isključiti B na osnovu toga, jer bi to bilo *suditi* mu—da ga *osudi*. On može reći, sebi, „stvar je trivijalna, u svakom slučaju, kao između braće, i ja ću to pustiti iz vida, vjerujući da me B, kao brat u Gospodinu, nije namjerno

povrijedio, i da može biti da je moj pogled, a ne njegov pogrešan.”

Međutim, ako ne može zauzeti to stajalište, i dalje ne smije suditi, ne smije odlučiti, da je on u pravu, a B u krivu... nego mora *otići do B* i objasniti kako mu se stvar čini, ako je moguće postići ljubazan, bratski dogovor, možda uzajamnim ustupcima. Ali ako se ne mogu složiti, on može pitati dva ili tri najmudrije braće Crkve, C i D (braća u čiju bi iskrenosti B kao i on sam imali veliko pouzdanje), da *idu s njim* vidjeti B na tu temu—ne osuditi B, jer čak ni sam A ne smije suditi, ili osuditi, njega; nego čuti stvar u prisustvu A i B i dati svoje savjete za oboje. To bi trebalo rezultirati na zadovoljavajući način za sve—pogotovo ako svi imaju duh ljubavi jedan za drugoga i želju da učinimo dobro jedni prema drugima kao članovi pomazanog tijela. Ali ako mir ipak nije uspostavljen, još uvijek ne treba biti suđenja, nema osude; jer dvojica ili trojica braće ne mogu „*suditi*”, nego samo Crkva.

Ako kada je A poveo sa sobom C i D, dali su svoje mišljenje protiv A i u korist B, to bi trebalo okončati stvar. U takvim uvjetima A ne može nositi pitanje pred Crkvu. Očito bi bio prilično tvrdoglav i „plahovit” ići s tom stvari dalje. Gospodinove upute ne daju mu daljnju prednost (Mat. 18,15); ali ako bi on i dalje bio nezadovoljan, ne znamo za načelo koje bi bilo prekršeno ako bi uzeo još dva ili tri sposobna i brata koji su bez predrasuda, E, F, G, do B, za novo saslušanje slučaja i za njihov savjet.

Ali ako, kada je A odveo C i D kod B, svi su zauzeli stranu A koji tvrdi da mu je B naudio i odbio je da odustane, i ako je B nakon razumnog vremena odbio ili zanemario da ispravi pogrešno, A bi ima prednost da u suradnji sa C i D sazovu sastanak Crkve, pred kojom bi cijelu stvar trebali ponoviti i A i B—jer treba pretpostaviti da ako je B i dalje povezan s Crkvom da on priznaje njene savjete i ovlasti, i za pretpostaviti

je i da je B savjestan. Kada Crkva saslušava stvar, ne treba zaboraviti da samo *opravdani i posvećeni* čine Crkvu i da *sude* u ime svoga Gospodina i Glave i da iznose *njegov sud*. Stvar nije napraviti frakcijsku borbu u Crkvi, nego sačuvati njeno jedinstvo u vezama mira. A i B, naravno, ne bi trebali glasati, niti bi itko trebao glasati koji bi osjećali bilo što drugo osim želje da izraze Gospodinovu prosudbu u tom pitanju. Odluka bi trebala biti jednoglasna ili praktički takva—iako bi to trebalo zahtijevati neke izmjene ekstrema osjećaja. Neka pravda uvijek bude ublažena milosrđem: „pazeći na sebe samoga da i ti ne budeš iskušán.” (Gal. 6:1)

Odluku Crkve svi će prihvatiti kao konačnu; i tko odbije prihvatiti i uskladiti se s njenim zahtjevima u takvom pitanju morala (ne savjesti) trebao bi biti drugima „kao poganin čovjek ili poreznik”—sve do vremena kada će prestati prkositi Crkvi—kada će mu naravno, biti oprosteno i biti će primljen u potpunosti u zajedništvo kao i prije. Cilj nije potpuno odbaciti brata; nego samo pokazati neodobravanje prema njegovom pogrešnom pravcu postupanja s ciljem da mu se pomogne u ispravljanju. Ophoditi se s takvim „kao s poganinom i poreznikom” ne bi značilo klevetati ili obeščastiti ga čak i nakon što je bio odbačen. Gospodinov narod ne smije biti kleveticima ili ogovaračima pod bilo kojim okolnostima: opća zapovijed—„ne govorite zlo ni o kome,” točno pokriva slučaj. Mi niti bi smo trebali govoriti loše, niti gledati prezirno na, poreznike i grešnike, niti odbiti poslovati s njima; nego mi ćemo uskratiti im posebno zajedništvo i ljubaznost primjerenu braći Novog Stvorenja i koji imaju Svetog Duha i njegove ljubavi, radosti i mira.

Ako B odbije čuti Crkvu i ne odustane činiti krivo A, a zatim se kasnije pokaje i bude primljen natrag u puno zajedništvo, trebalo bi imati na umu njegovu neposlušnost protiv njega ako bi u bilo kojem trenutku bio nominiran za dužnosti starješine. On bi trebao manifestirati odlučnu promjenu prije nego bi ga se smatralo prikladnim za tu službu;

jer čak i kada bi on bio potpuno savjestan, njegov pravac postupanja bi, u najmanju ruku, dokazao da je umjesto toga prilično tup što se tiče prava gdje bi bili uključeni njegovi osobni interesi. Doista, odbiti poslušati savjet trojice braće i zahtijevati dovođenje pogrešnog postupanja pred Crkvu za presuđivanja bilo bi nepovoljna naznaka, čak i ako je nakon toga čuo Crkvu i poslušao je i iskupio se A.

Oprostiti, Sedamdeset puta Sedam

Pretpostavimo da kada je A otišao prvi k B, razgovarati o nepravdi učinjenoj A, da je razgovor rezultirao priznavanjem B njegove krivnje i nastojanjem da ispravi isto na najbolji mogući način; ili pretpostavimo da se tako pokajao nakon drugog posjeta A sa C i D, kakav bi trebao biti stav A prema B? Trebao bi mu oprostiti, i to najsrdačnije. Možda mu neće ni izreći kaznu, nego će se sjetiti riječi—„Osveta je moja, ja ću uzvratiti, govori Gospodin!” Ali koliko se često to može nastaviti? Koliko puta mu moramo oprostiti ako se pokaje? Koliko dugo moramo podnositi njegove slabosti? „Sedam puta?“—pitao je Petar. Odgovor našeg Gospodina se svodi na nas jednako—„Kažem ti ne do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam.” Mi moramo opraštati prijestupe drugih kao što bismo htjeli da naš Otac na nebu oprostí naše prijestupe protiv njegovog božanskog zakona. Ako smo u iskušenju da preziremo našeg brata zbog njegovih slabosti, moramo misliti na vlastite slabosti i zapamtiti da onaj koji ne pokaže milosrđe neće primiti milosrđa.* (Jakov 2:13)

Prijestupi Protiv Crkve

Razmotrili smo ispravan postupak u prosuđivanju prekršaja protiv pojedinca; ali u slučaju bludnika kojeg je spomenuo Apostol, i u drugim mogućim slučajevima, prijestup možda nije

*Vidi, osim toga, poglavlje 6—„Stega u *Eklesiji*.”

učinjen protiv nijednog određenog člana *Ekklesije*; nego protiv cjeline—protiv stvari koju mi ujedinjeno predstavljamo. Kakav bi onda trebao biti postupak?

To bi moglo biti isto kao u pojedinačnoj pritužbi, ako grijeh nije bio javan. Ali ako je stvar javna, poznata, dužnost starješina bila bi pozvati prijestupnika na sud pred Crkvu, bez preliminarnih privatnih posjeta; jer ga je publicitet uzeo izvan svake privatne nagodbe. Isto tako, ako se radi o slučaju klevete protiv starješina ili bilo kojeg od njih, saslušanje treba biti od strane Crkve, a ne privatno; jer klevetnici, ako su savjesno razmišljali da su imali dobar razlog, ali su zanemarili Gospodinovo pravilo („Idi samo njemu,” i nakon toga „Uzmi sa sobom dva ili tri druga”) i širili skandalozne i klevetničke priče, time su *prenijeli* stvar izvan snage *individualnog* ispravljanja i učinili to pitanjem za Crkvu.

U takvim slučajevima bilo bi ispravno da oklevetani Starješina sazove Odbor starješina kao predstavnike Crkve, i da porekne klevete i zatraži da klevetnici budu pozvani na odgovornost za klevetu i lažno svjedočenje pred Crkvom; jer je njihov napad bio prema Crkvi (1) jer je to bilo u suprotnosti s utvrđenim pravilima Glave Crkve i suprotno pristojnosti i dobrom moralu; i (2) jer su klevete protiv Starješine kojeg je Crkva izabrala stoga klevete protiv cijele Crkve koja ga bira. Klevetnici bi trebali biti osuđeni i ukoreni i zahtijevati se od njih da priznaju njihovu pogrešku; ali nakon što to učine, trebali bi imati pravo nastaviti protiv Starješine za kojeg smatraju da je u pogrešci, baš kao što su to trebali učiniti na početku.

Mi Se Svi Moramo Pojaviti Pred Sudištem Kristovim —2. Kor. 5:10—

„Mi” iz ovog teksta, nesumnjivo se odnosi na Crkvu—Novo Stvorenje. Međutim, to ne bi trebali brkati sa okupljanjem „svih naroda” pred Sinom Čovječjim kada će on doći u svojoj

slavi i svi sveti glasnici s njim, kao što je zabilježeno u Mat. 25:31-46. Kada će Sin Čovječji „sjesti na prijestolje svoje slave” obećao je da će njegova vjerna *Ekklesija*, njegova Nevjesta, dijeliti s njim to prijestolje i slavu i imat će udio u tom Milenijskom suđenju narodima, uključujući „sve koji se nalaze u njihovim grobovima”.

Suđenje Crkvi očito je prikazano i opisano od strane našeg Gospodina u Mat. 25:14-30 i Luki 19:12-26. Održat će se na kraju ovog doba i biti prvo djelo Kralja kod njegovog drugog došašća, prije nego što se počne baviti sa svijetom. Prvo će obračunati sa svojim slugama, kojima je povjerio različita upravljanja bogatstvom i utjecajem, talentom i prilikom, što su oni bili više ili manje vjerni, ustrajni i požrtvovni u korištenju. Sa svima tima se mora obračunati, i vjerni će biti nagrađeni i dobiti vlast nad dva grada, pet gradova ili deset gradova—drugачije označenima kao „radosti svoga Gospodina.” Nagrade neće svi biti slične što se tiče slave i časti, iako će sve biti veličanstveno i časno. „Jer se zvijezda od zvijezde razlikuje u slavi” tako će biti i s onima koji će imati udjela u Prvom uskrsnuću „slave, časti i besmrtnosti”. (1 Kor. 15:41)

Vjernost, ljubav, revnost bit će testovi. Oni koji imaju talente i pokopaju ih u zemlju, u posao ili užitak ili lijenost, tako će pokazati nedostatak ljubavi i zahvalnosti—i zbog toga nedostojnost Kraljevstva i neće ući u „radosti Gospodnje”, niti će im biti dopušteno vladati s njim u blagoslivljanju svijeta.

„Gospodin Zna Kako”
—2. Pet. 2:9—

„Pouzdat ću se i bojati se neću.” (Iza. 12:2)

„Olujni oblaci kotrljaju se preko horizonta,
 i čuje se prasak za praskom grmljavine:
 Bljeskovi munje su živi i grozni:
 Ipak, nikada strah u ovim prsima nije bio izazvan,
 Jer nije li napisano, i svugdje prikazano,
 'Gospodin zna kako izbaviti svoje!'

„Sjaj mača može se vidjeti u daljini,
 Stenjanje ranjenih i umirućih mi čujemo;
 A ratovanje i krvoproliće su sve rašireniji:
 Ali ništa od toga ne može probuditi strah.
 Jer nije li napisano, i svugdje prikazano,
 'Gospodin zna kako izbaviti svoje!'

„Neprijatelj s kojom se borimo je vješt i lukav,
 I mnoge su, doista, zamke koje je postavio:
 Nismo nesvjesni Sotoninih namjera,
 Iako se njegovih iskušenja ne bojimo;
 Jer nije li napisano, i svugdje prikazano,
 'Gospodin zna kako izbaviti svoje!'

„'Gospodin zna kako', iako smo često zbunjeni,
 I za naše koncepcije nijedan put nije jasan;
 Ali pošto nas vodi Beskonačna Mudrost,
 Riječ koju je izgovorio zabranjuje svaki strah:
 Jer nije li napisano, i svugdje prikazano,
 'Gospodin zna kako izbaviti svoje!'

„'Gospodin zna kako', naša je snaga u našoj slabosti,
 Obećanje sunca, iako se pojavljuju olujni oblaci;
 Mirno zasiguranje usred svake bitke,
 Izlaz od svake kušnje i straha;
 Jer nije li napisano, i svugdje prikazano,
 'Gospodin zna kako izbaviti svoje!'"